

disposicions *necessàries* encaminades a *garantir* que els escolars de les Illes Balears, qualsevol que sigui la seva llengua habitual en iniciar l'ensenyament, puguin utilitzar normalment i correctament el català [...] al final del període d'escolaritat obligatòria"; que els plans d'estudi no s'adeqüen als objectius esmentats suara; que el Govern no estableix "els mitjans necessaris encaminats a fer realitat l'ús normal d'aquest idioma com a vehicle usual en l'àmbit de l'ensenyament en tots els centres docents"; que no es prenen "les mesures *adequades* perquè la llengua catalana sigui emprada progressiva-

ment en tots els centres d'ensenyament, a fi de garantir-ne l'ús com a vehicle d'expressió normal tant en les actuacions internes com en les externes i a les actuacions i documents administratius"; que no posa "els mitjans necessaris per a garantir que els alumnes no siguin separats en centres diferenciats per raons de llengua". Tots aquests mandats de l'esmentada llei autonòmica de 19 d'abril de 1986 hi són negligits, per no dir obertament conculcats.

El Govern Balear deixa la nostra llengua sense defenses i a mercè del temporal, en tots els camps. I també a l'escola,

com el cas que ens ocupa. Qualque dia, potser aquests al·lots/fillets/boixos demanaran responsabilitats als governants que els impediren ser ciutadans normals d'un país normal. Mentrestant, es perfila una gran reacció cívica en favor de la llengua i de la identitat nacional a les Illes Balears. En favor d'una escola de qualitat i en la nostra llengua. El miler llarg d'assistents a l'acte del Teatre Principal, molts d'ells amb l'empenta fresca i desacomplexada de la joventut, són els qui han donat la primera passa del que serà, amb tota certesa, una gran mobilització ciutadana.

Antoni Mir

Sí, però no

Pere Vilanova analitza la nova etapa de la Comissió Europea que s'enceta amb la presidència de Jacques Santer i les contradiccions del 'procés comunitari'.

La constitució de la nova Comissió Europea, tal com ha apuntat la majoria d'analistes, ha estat un cop més una espectacular demostració de les contradiccions que llasten el procés comunitari. S'ha de parlar de *procés comunitari* precisament perquè, com a projecte, continua essent bàsicament un ens en perpètua evolució, que no acaba de cristal·litzar mai –institucionalment, normativament– de forma definitiva. De manera que, a hores d'ara, la situació d'aquest projecte és molt peculiar: d'una banda, si els "pares fundadors" de l'europeisme, els Monnet, Schumann i altres, aixequessin el cap, es trobarien amb una Europa radicalment diferent de la de 1950 (posem per cas); però d'altra banda, tot i que en trenta anys s'ha avançat molt, hi ha en les nostres opinions públiques una mena de perpètua insatisfacció, com si Europa no anés ni prou de pressa ni prou lluny. Cap a on? Aquesta és la qüestió, mai plantejada obertament i explícitament. La raó de l'ambigüitat actual rau en aquest punt: oficialment, una Europa unida, capaç de traduir en força política el poder econòmic que ja té, és un objectiu desitjable i desitjat. Oficialment, però, el

Jacques Santer. La Comissió Europea ha estat, fins ara, escenari de confrontacions entre els estats membres de la UE.

principal obstacle en aquest camí són els governs dels estats membres, que no volen, o temen, deixar-se prendre prerrogatives estatals (lligades a l'atribut de sobirania de tot estat) que passarien a mans d'una entitat suprastatal que, de fet, molts no desitgen veure realitzada.

En aquesta perspectiva, la Comissió ha estat des de fa temps, i en particular sota la presidència de Delors, un dels llocs clau d'aquesta confrontació.

Molts analistes apunten –uns amb temor, d'altres amb joia– que el nou presi-

dent, Jacques Santer, no és com Delors. Aquest ha mostrat en deu anys una forta voluntat de dotar de *perfil propi* la Comissió, com a condició prèvia a un enfortiment del projecte europeu com a projecte *unitari*. S'ha enfrontat, sovint, als governs dels estats membres, i ho ha fet directament o bé en les altres institucions comunitàries, on el caràcter *intergovernamental* és determinant (com ara el Consell de Ministres). Aquest *patriotisme institucional*, principal qualitat de Delors (doblement meritòria en un home que es francès), s'ha expressat igualment en els forts enfrontaments contra els britànics, que juguen en totes

les ocasions a mantenir el projecte comunitari en un nivell estrictament intergovernamental.

Però, diuen, Jacques Santer només te en comú amb Delors el seu nom: en la resta semblen ben diferents. Uns diuen: serà el president del *stand by comunitari*, és a dir, de deixar les coses com estan per una llarga temporada, veure què passa amb Maastricht –que va ser una decepció, però no certament per culpa de Delors i de la Comissió sortint–. D'altres diuen que ha arribat a president perquè, davant les divi-

sions provocades per altres candidatures, ningú no va trobar res a dir —ni a favor ni en contra— del desconegut Santer.

Les aspres negociacions per dotar les vint carteres, tant per equilibrar competències, com per accontentar àrees ge-

ogràfiques (nord-sud, est-oest) i equilibris entre països forts, mitjans i petits en el si de la Unió Europea, han tingut més a veure amb negociacions interstats (o intergovernamentals) que amb una planificació racional de les necessitats orga-

nitzatives de la Comissió. Santer tindrà molta feina per rellançar la dinàmica de Delors. Diuen: és un desconegut. Però al papa Joan XXIII o Adolfo Suárez, abans de fer la seva, tampoc no els coneixia gairebé ningú. **Pere Vilanova**

La connexió Piqué Vidal

L'ombra de Piqué Vidal plana darrere l'entramat de De la Rosa i Ramon Fiter, la qual cosa, segons Jordi Fortuny, afegeix incertesa al futur de Grand Tibidabo.

Els dirigents de Grand Tibidabo tenen molt mala peça al teler. Fa cinc mesos ja ho tenien malament, quan van haver-se d'enfrontar a una junta d'accionistes de les que fan història. Javier de la Rosa, JR, acabava de dimitir de president i ells van haver de donar la cara davant uns petits accionistes tips que els prenguin el pèl i els diners. Però al final van aconseguir l'aprovació d'uns comptes que, com s'ha vist més tard, eren de jutjat de guàrdia.

Segur que no s'imaginaven que les coses anirien com han anat. Ara Javier de la Rosa continua essent el propietari del 26,6% de les accions de Grand Tibidabo, la societat que ells dirigeixen, però està a la presó. A més, els jutges investiguen precisament els comptes que es van aprovar en aquella junta tumultuosa i, per acabar-ho d'arrodonir, no hi ha manera de cobrar els deutes que el mateix JR i l'empresari Ramon Fiter tenen amb la companyia: uns 3.500 milions de pessetes, en JR, i 2.700 milions de pessetes, en Ramon Fiter.

Qui és Ramon Fiter? D'on surt? Ramon Fiter Autet és un De la Rosa en petit de Sant Julià de Vilatorrada, a la comarca d'Osona. De fet, fa molts anys que viu a Madrid i que no se'l veu pel poble, però va continuar vinculat a la comarca fins fa poc a través de diferents negocis, com la fàbrica de llonganisses Rango, als Hostalets de Balenyà, o l'escorxador Esplasa a Santa Eugènia de Berga. Ara té la financera Fitinvest i la im-

Joan Piqué Vidal. El seu fill, Joan Carles Piqué Hernández, és secretari dels consells de Grand Tibidabo i d'Urbas alhora.

mobiliària Urbas, totes dues a Madrid.

Però havia tingut altres negocis, com l'ambiciosa Corporació Alimentària Ibèrica (CAI), també amb seu a Madrid, que va acabar com el rosari de l'aurora. CAI es va fundar el 1987 i va tenir de president ni més ni menys que Jaime Lamo de Espinosa, ex-ministre d'Agricultura i ex-diputat d'UCD per Castelló, entre moltes altres coses. CAI fabricava els embotits Purlom a Abrera i altres marques a altres indrets de Catalunya i Navarra. Les coses van començar a espatllar-se i Ramon Fiter va assumir personalment la presidència fins que, l'any passat, CAI va fer fallida. Ara està en liquidació.

Pocs mesos abans de la fallida, CAI havia obtingut 2.708 milions de pessetes de Grand Tibidabo, a canvi d'uns "pagarés convertibles en accions"; uns "pagarés" fets a mida, que ni es van registrar

a la Comisión Nacional del Mercado de Valores ni es van posar a la venda entre el públic perquè, segurament, ningú que hagués analitzat els comptes de CAI hauria fet el disbarat de comprar-los.

Ningú, menys Grand Tibidabo. Aquesta societat tenia títols de Fitinvest i d'Urbas per valor de 2.424 milions de pessetes, i a començament de l'any passat els va canviar pels "pagarés" de CAI. Tot això era en l'època de Javier de la Rosa com a president de Grand Tibidabo. Què tenien en comú JR i Ramon Fiter per fer-se aquests favors?

Resulta que el conegut advocat havia estat ja conseller

de Rango i secretari del consell d'Explasa quan Ramon Fiter n'era l'amo i president. Vet aquí les coses de la vida. La connexió Piqué Vidal. Així, doncs, Joan Piqué Vidal continua connectat, perquè és conseller d'Urbas, la immobiliària de Fiter, qui per cert, recordem que encara no ha tornat els 2.708 milions de pessetes a Grand Tibidabo.

Ara els nous dirigents de Gran Tibidabo l'han amenaçat dient que estan disposats a reclamar el deute davant dels jutjats si no es posen d'acord aviat per cobrar. Però a veure què passa. Segurament, les negociacions seran fluides i amistoses com fins ara, gairebé familiars, perquè gràcies a déu el secretari actual del consell de Grand Tibidabo i el secretari del consell d'Urbas són la mateixa persona: l'advocat Joan Carles Piqué Hernández, fill de Joan Piqué Vidal. **Jordi Fortuny**